

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 2
April 1920

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster kr. 1 50 for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

13. aarg.

Paaske.

*Paa Golgata —
der blev min frelse kjøpt,
der blev den Herre Jesu Christ
med dødens smerte døpt.*

*Paa Golgata, paa Golgata
blev alle synder lagt
paa Ham, som hang paa korsets træ,
Han har mig naade bragt.*

*Paa korsets træ paa Golgata
der er min sjæl blit fri,
der løste Jesus Krist mig ut
fra syndens slaveri.*

*O himmelhelt fra Golgata
for mig du helt dig gav,
hjælp mig, min Gud, til gjengjæld gi
mit alt til død og grav.*

Ew. S.

I 1 Kor. 5, 7 sier apostelen Paulus: «Thi vort Paaskelam er jo slagtet, Kristus.» Apostelen viser hen til det slagtede lam 2 M. 12, 13, hvor dødsenglen ikke kunde naa dem, hvis hjem var beskyttet med lammets blod. Blodet var dem et tegn paa Guds naade og beskyttelse. Hvor meget mere maa da Kristi blod, Hans som i kraft av en evig aand bar sig selv frem som et slagtoffer for

Gud rens Eders samvittighet fra døde gjerninger, til at tjene den levende Gud Hb. 9, 14. Hvilken naade og kjærlighet Gud har bevist derved at Han gav sin søn.

Joh. 3,16. Jesus mødte mørkets fyrste og beseiret ham ved sin død og opstandelse, derfor er enhver som tror, frelst ved det udgydte blod og har faat samvittigheten rensset. Vor frelseshøvding brøt gravens segl, og nu tilbys hele verden den frelse som er en frugt av Hans fuldkomne seir. Vantro og tvil vil vige naar du som Thomas synker ned for din opstandne Frelser. Livets friske strøm vilde da fylde hjerte og liv, ti Jesu opstandelse er jo et billede paa vor aandelige opstandelse. Den tomme grav paa paaskemorgen vidner om at Jesus har seiret over synden, og Hans seir er din seir. Hans offers fuldbragte verk og opstandelsen viser, at det er ikke for os at søke at bedre det gamle menneske, som Jesus lærer i Matt. 9, 6, men at overgi alt til Ham. Maatte Gud ved sin Aand gjøre Frelsesverket mere levende for os alle, saa Jesus Kristus ogsaa kunde bli mere virkelig for hjerterne. «Herren er sandelig opstanden,» og set av Simon Luk. 24, 34, og «vi har set Herren» Joh. 20, 25. Saa talte Jesu venner den første dag i uken da Jesus hadde overvundet døden og var

kommen seirende frem av graven. La os be vor himmelske Far at Han altid mere og mere vil aapne vore aandelige øine, saa vi ved tro, kunde se Jesus klare, som der staar i en av Blix' sanger:

«Gjennem skyer graa

Kan eg Jesu aasyn sjaa.»

Ved bøn og Guds ord vil Herren gi os naade og kraft til at «bevare troen og fuldkomme løpet», indtil vi paa den store opstandelsens morgen «faar se Ham som Han er».

Hermed ønskes alle K. M. A. venner en velsignet paaske fra

Komitéen.

Armenien.

Kjære venner i Herren!

Atter er der kommet efterretninger om myrderier nede fra «blodets og taaernes land», og ropet om hjælp fra et folk i stor nød lyder sterkt til os. Maatte dette nødrop drive os til inderlig forbøn for dem som daglig overgis til døden. Det er slik trøst at vite at Herren ogsaa hører dette rop og er mægtig til at frelse.

2. Mos. 3, 7—9. Jeg har erfaret, at hos den Herre, Herre er der utgange fra døden. Ps. 68, 21.

Mens jeg sat her iaften saa bedrøvet ved tanken paa alle mine smaa og store venner dernede, saa blev dette ord saa levende for min sjæl: «Mot haab trodde han med haab.» La ogsaa os gjøre det, naar alt ser haabløst ut for Armenien og vente og be, indtil Herren gjøre ende paa sit folks fangenskap.

Fra en kjær Herrens tjener, som i mange aar har virket til stor velsignelse iblandt sit folk i Armenien, har jeg nylig hat et brev. Han ber indtrængende om at sende troende søstre, da de trænges saameget i den store aandelige nød dernede. Han skriver blandt andet: «Hvor er de sande Guds barn i Deres land? Tænker de ikke paa de

stakkars, stakkars sjæle i vort land? Vil de ikke gi det rene og rensende Guds ord til alle disse sjæle her, som er i syndenød? Hvorfor sender de ikke Dem eller andre troende til os? — —

Vi trønger kristne, som frit vil gi deres (Guds) penge til aandelig literatur i denne egn. Alle vore aviser og blade i Konstantinopel er politiske og atheistiske. Vi eier ikke et eneste «religiøst» blad. De stakkars sjæle i dette land holder paa at dø av mangel paa aandelig føde. Vil ikke kjære kristne venner i deres land hjelpe os?»

Denne prest ønsker saa meget, at vi skal hjelpe dem til at faa i gang en bibelskole for kvinder. Vil I?

Da jeg hadde læst dette brev, saa blev ønsket om at reise ned og hjelpe endnu større; men nu ser det atter ut, som om veien er stængt, og jeg maa vente, indtil Herren aapner og viser vei. Dog for Ham er intet umulig.

Velsignet paaskefest! Jesus lever og vi skal leve! Halleluja!

Hjertelig hilsen fra Eders i Jesu kjærlighet forbundne

Bodil Bjørn.

Den gode bekjendelse for mange vidner.

I Tim. 6, 12.

Den armenisk protestantiske pastor W. T. avla i Damaskus den gode bekjendelse for mange vidner. Ved en gudstjeneste, som jeg holdt i Damaskus, blev jeg kjendt med en nordmand, hr. B., en ekte og levende kristen, som opholdt sig i det hellige land forat, som *Israels* ven, at virke der. Vort bekjentskap fordypet sig endnu mere, da vi engang traf hinanden hos den kjære, ærværdige jødemissionær *Hannauer*. Vi kom ind paa det armeniske spørsmal, og han fortalte mig om W. T. og der opstod det ønske hos mig at lære denne mand at kjende.

Gjennem Damaskus's kristenkvarters snirklede gater førte hr. B. mig til den bolig, hvor han opholdt sig, mens han var i exil. Han hadde fundet herberge i et stilfuldt arabisk hus hos en kristen familie. Han var netop gaat

ut, men ventedes snart hjem, derfor tok vi plass i den st ore aapne hal, hvorfra vi saa ut i den beplantede gaard med springvand. Neppe var «hilsningskaffen» bragt os, før vor ven traadte ind, en ungdommelig mand med et livlig og sympatisk væsen. Vi kom snart ind i en samtale, og han fortalte os, hvorledes man allerede i hans hjem i Calsana hadde trængt haardt ind paa ham forat faa ham til at gaa over til islam, for saaledes at redde livet; men han hadde avvist det. Han blev gang paa gang fængslet og løsladt, dømt og atter reddet. Tolv gange var han undsluppet døden; men tilsidst blev han dømt til at deporteres til Mosul. Han forstod at han nu maatte dø; men Kresz kom dit med den tyrkiske minister og øverstkommanderende Djemal pascha. Pastor W. T. henvendte sig til general von Kresz, skildrede ham sin stilling og bad ham om at tale hans sak hos Djelma pascha, og det bevirket at den deporterede straks blev benaadet og fik tilladelse til at begi sig til Aleppo; men senere blev han anvist at bo i Damaskus. Der fandt han straks arbeide; han samlede de armeniere, som var deporteret derhen og dannet en liten levende menighet. Deres gudstjenester og forsamlinger maatte ængstelig vogtes for det tyrkiske politis speiderøine, og man fandt en vei, der vidner om en rørende kristelig endrægtighet. I Damaskus fandtes der ogsaa en liten protestantisk ^{syrisk} menighet, som hadde tilladelse til at holde gudstjeneste. Man forenede sig med dem paa følgende maate: Først holdt ^{armeni} ~~syri~~erne sin gudstjeneste og derefter armenierne, og forat de ikke skulde betragtes som to forskjellige gudstjenester, saa kom armenierne straks med og overvar den syriske gudstjeneste, og ^{armeni} ~~syri~~erne holdt trolig ut endnu en time, indtil ogsaa den armeniske præken var slut, tiltrods for at de ikke forstod hinandens sprog. I sandhet et opmuntrende tegn paa *troksamfund og broderkjærlighet*.

Tilslut ^{talte} ~~vi~~ os W. T.s sidste oplevelse, hvorav hans sjæl endnu var fuld: Han var blit kaldt til den tyrkiske kom-

mandantur forat fremvise sin tilladelse til at opholde sig i Damaskus og faa sin utsættelse fra militærtjenesten forlængget. Det var en farlig gang. Hvem kunde vite hvilke nye, skarpe befallinger, der nu var kommet, eller om de derværende personer brød sig om den tidligere givne tilladelse. Hvem kunde vite, om han ikke naar han meldte sig utsatte sig for ny forfølgelse. Men han gik allikevel derhen. Han blev straks tiltalt av den tyrkiske major, dog paa en ganske anden maate end han hadde ventet: «Saa, De er armenier og protestantisk prest,» sa han og begyndte saa at spørre ham ut. Han skulde si, hvad der egentlig var hans tro og standpunkt; ti han, den tyrkiske major interesserte sig for kristendommen. Hvad tænkte han f. eks. om *udødeligheten*? Kunde man virkelig tro paa et hinsides og en opstandelse? I hele naturen var det jo anderledes; græsset blomstrede, visnede og døde bort, kvæget levede, døde og forraadnede og maatte vi saa ikke anta, at det gik mennesket likedan? W. T. gik gjerne ind paa disse eksempler, sa han. Kvæget og græsset synes at gaa tilgrunde og dø; men de gik ikke helt tilgrunde; døden betød en opløsning av alt til dets oprindelige element, saaledes ogsaa med mennesket. Legemet vender tilbake til det som det tilhører: jord til jord, men aanden vender tilbake til det hvorfra det stammer: til Guds Aand. Majoren indrømmet rigtigheten av dette og spurte videre om der vel ogsaa gaves et *helvede*? «Uten tvil,» svarte W. T., vi mennesker er ansvarlige for vore handlinger. Beviset herfor er samvittighetens tilfredshet eller kval, eftersom vi gjør godt eller ondt. Fordi vi er ansvarlige, saa vil ogsaa Gud dra os til regnskap, og vor sjæl maa bøte for det onde. Ogsaa dette var spørgeren enig i; han var blit ganske blek, sa vor ven. Mere og mere nærmet sig deres samtale de farlige punkter, og situationen blev meget eiendommelig; ti ikke alene de officerer, som befandt sig i salen hørte paa samtalen, men ogsaa fra de tilstøtende værelser trængte sig mange ind for at overvære

denne merkelige samtale. Salen var temmelig stor, og tilsidst var ca. 50 officerer forsamlet der.

Majoren spurte videre, om der endnu gaves mennesker *gjennem hvilke Gud taler?* «Sikkert,» var svaret, «ti der gives mennesker, som lever i det inderligste aandssamfund med Gud, og saadanne aabenbarer Gud ogsaa nu sin vilje og sit væsen, forat det skal bli kundgjort andre.» Men nu rettet majoren det spørsmål til W. T., om han anerkjendte Muhamed for «*profeten*», ja for den *største profet?* Majoren vendte sig ved dette spørsmål til de andre tilhørere og sa: «Han er armenier, en kristen og en prest, vi vil rolig la ham uttale sin mening. Jeg er muhammedaner og vil ha frihet til at fremføre mit standpunkt. Ingen skulde krumme et haar paa denne armeniers hode for hans menings skyld. Hvad var nu hans svar?»

«En profet,» sa han, «er et menneske, som har Guds ord og forkynder det. Efter det de forkyndte, kunde man bedømme om de var store eller smaa profeter. Hvordan er det nu med Muhammed? Hvad han forkynder, staar i *koranen*, og derfor maatte de først tale om den. Her maatte han gjøre opmerksom paa, at Muhammed ikke selv hadde skrevet koranen, da han hverken kunde skrive eller læse. Hans tilhængere Aba Bekr Osmar og Ali hadde nedskrevet boken.» Disse paastande vakte hos tilhørerne stor forundring og motsigelse; men en officer som var tilstede bevidnet at han ogsaa tidligere hadde hørt, at Muhammed ikke selv hadde skrevet koranen. Majoren forsøkte nu at bevise koranens betydning ved at si, at den var utbredt overalt og i det samme sprog, og det var bibelen ikke.

«Det er ikke rigtig,» sa vor ven, «bibelen er meget mere utbredt end koranen, og det er kun en mangel ved den at den kun er skrevet i det arabiske sprog, mens bibelen er oversat paa ca. 450 sprog, saa enhver kan læse den i sit eget sprog. Det kunde man gjøre fordi den som guddommelig sandhet ikke behøvede at frygte for angrep.

Derpaa vendte samtalen sig atter til Muhammeds person og blev meget betydningfuld og bevæget, da *Muhammeds forhold til Jesu person* blev nævnt. W. T. erklærte, at Muhammed og koranen stod nu likeoverfor Jesus og bibelen. Muhammed optraadte senere end Jesus, og derfor holdt hans tilhængere ham for den sidste og høieste aabenbarelse av Gud; men da maatte han dog bringe noget høiere end Jesus, og koranen maatte lære noget bedre og høiere end bibelen; men det var slet ikke tilfældet. Om tilhørerne engang vilde gjøre sig den møie at sammenligne bibelen med koranen, da vilde de erkjende, at hvad der findes av godt i koranen, det er tat ut av det gamle og nye testamente. Intetsteds findes noget godt, som er nyt, og intetsteds bringer den noget, som er høiere. Eller om man vilde tillate ham at sammenligne Muhammeds karakter med Jesu: Jesus var fattig og ugift, mens Muhammed søkte magt og rigdom og førte et yppig liv med mange kvinder. Jesus døde for menneskerne, Muhammed dræpte og lot dræpe. Ja, der kunde sies mere, og han vilde nu la koranen og islam selv tale: Muhammed ligger i graven, og man viser hans grav, mens Jesus ogsaa efter den muhammedanske lære er opstanden fra de døde. Om Kristus lærer og tror selv muhammedanerne, at han engang skal komme igjen forat holde dom. Paa den meget hellige Omajaden moske i Damaskus gives der enddog et taarn, som kaldes «Jesu minaret», og fortæller ikke muhammedanerne at Jesus ved sin gjenkomst fra himmelen skulde komme ned paa denne minaret for derfra at stige ned paa jorden? Men av dette ser vi at selv islams lære om Jesus er høiere end om Muhammed og beviser selv hans overlegenhet over «profeten». Man kan tænke sig hvilken bevægelse og bestyrtelse disse dristige ord og kloke tanker fremkaldte hos de muhammedanske tilhørere. Men majoren forsøket videre. Han hadde endnu et spørsmål, som han ønsket besvaret:

«De kristne lærer *Kristi guddom*, hvad berettiger dem til det?»

«Alle mennesker,» svarte den adspurte, «er syndere, ja selv de fromme i det gamle testamente syndet, kun en syndet ikke, *Jesus*. Han var uten synd og det er et bevis for at han ikke var et almindelig menneske. Det samme beviser de mægtige underer som han gjorde. Ogsaa naturen var ham underdanig, ja enddog de urene aander maatte lyde ham. Og tilsidst overvandt han døden; han opvakte fra de døde og er selv opstanden. Alt dette vilde været umulig, dersom ikke *Gud* hadde været i ham. Alt dette er et bevis for hans guddom.

Vor tyrkiske major var blit meget eftertænksom. Alt dette hadde han aldrig hørt paa denne maatte, han hadde nu faat et ganske andet indtryk av kristendommen, sa han.

Pludselig vendte han sig med liv til W. T. og spurte: Si mig, tror De virkelig selv alt dette? Tror De selv paa Jesus Kristus?»

«Aa,» ropte vor ven, «skjønner De da ikke det! Her staar jeg armenieren, den forfulgte og foragtede foran Dem tyrken. Jeg ubevæbnet, De bevæbnet, jeg alene og avmægtig, De saa mægtig og sterk. Hvorledes turde jeg vove at angripe Deres tro og motbevise den, om jeg ikke selv var overbevist om den sandhet, som jeg forfægter, og om jeg ikke visste, at Jesus Kristus er mægtigere end Dem?» Disse ord gjorde et meget sterkt indtryk paa majoren og han sa: «Om jeg ikke var en muhammedaner, eller om jeg vilde forandre min tro, saa vilde jeg blive protestant som Dem.» Derpaa takket han vor ven for alt, som han hadde sagt og lot ham gaa.

En anden gang da W. T. atter maatte derhen, mottok han ham med det venlige rop: «Se der kommer jo vor protestantiske pastor!» Han indbød W. T. til at komme til hans hjem, saa de kunde fortsætte samtalen.

Dette fortalte W. T. mig, og hans ansigt straalet av glæde over, at Gud hadde git ham naade til at turde avlægge dette vidnesbyrd. Dette var ham saa meget mere betydningsfuldt, fordi han

altid hadde følt trang til at bringe evangeliet til muhammedanerne. Og med tiden kom han til visshet om, at det var hans egentlige livsopgave. Gud hadde ved denne oplevelse stadfæstet, at det var saa. Hans hustru derhjemme sluttet sig ogsaa helt til denne beslutning. Ved hendes indflydelse blev en muhammedansk læge, som behandlet hendes syke barn, vundet for Kristus. Hun skrev disse gripende ord til sin mand: «Dersom det armeniske folks lidelser tjener til at berede dem til at være Guds sendebud for muhammedanerne, da kan vi kun be: Herre, send os endnu flere trængsler, saa vi blir helt beredt dertil.»

Hvilken opmuntring for os at se en saadan troskraft og et saadant bekjendelsesmot, og det hos det stakkars plagede og betrængte folk. I sandhet, som de døende og se, vi lever!

P. Dr. Berron.

(Oversat efter «Sonnenaufgang»).

Santalmissionen.

Den grund hvorpaa jeg bygger er Kristus og hans død. Herren Jesus er virkelighet. Her er en kamp paa liv og død. Vi som har faat livets muligheter og opstandelsens haab, vi vil gaa i kjærlighetens tjeneste, i kjærlighetens aand, som erkjendelse for det høie livskald Herren har betrod os. Ogsaa her i Santalmissionen. Kjære K. M. A. venner, la os kjende vort kald ogsaa her, til mer bøn og mer nidkjærhet! Vi vil takke for de store foregangsmænd, der fik naade til at lægge den første sten til denne bygning ute i Santalistan, takke fordi vi med dem har faat naade til at føie til de mindre stene. Herren haster med at faa fuldført ogsaa denne bygning. Han bier paa os. Vi takker for det lille vi har faat gjøre, men hvor uendelig meget længer vi kunne naadd, om vort livs store maal mer stod levende for os. Derfor, hjælp os kjære venner i K. M. A. med bøn og midler til at sende ut vor egen missio-

nær fylt med Guds aand, med opstandelsens haab, saa livsmulighetene derute ogsaa kunde melde sig i Herrens tjeneste og vokse sammen med os. Aanden skal lære os alle ting, sier Herren. Han skal gjøre det.

Glem saa ikke at be for K. M. A.s møter hver siste onsdag i maaneden. La os glædes sammen over at gjerningen vokser, og arbeidet er hans.

Justine Thoresen.

K. M. A.s arbeide i Tysfjorden.

Trods sine mange gjøremaal faar søster Olivia ogsaa tid til at sende takbrevne til alle sine smaa venner landet rundt som hver jul sender sine julekasser til Fredly. Vi vil idag faa lov at citere et av disse:

2. februar 1920. «Til vore kjære smaa venner.

Vil idag faa sende eder nogen ord for at takke eder hjertelig for gaverne dere sendte os i julekassen ogsaa iaar. Det var saa gildt at se hvor trofast dere er til at tænke paa os heroppe og at dere vil glæde de smaa her. En hjertelig tak fra os og fra dem!

Kanske vil det interessere dere at faa høre litt hvordan vi har det nu heroppe; jeg vil forsøke at fortælle litt. Julen artet sig ikke som tænkt paa Fredly iaar, fordi vi fik difterit i huset og jeg maatte isoleres med en patient. Heldigvis blev det bare med det ene tilfælde, saa vi slap jo let dengang, Gud være lov! Men det var langt paa nyt-aaret inden vi fik lov at anse os som smittefrie — ikke før omkring 10. januar. Saa var altsaa de paatænkte festligheter utelukket i al den tid. Men den 13. holdt vi vor søndagsskolefest for

Hellands barn. Barna glædet sig umaa-delig til det, for i de sidste aarene er det ikke saa regelmæssig med julefester som før; rationeringen gjorde saadant umulig i flere vintre; og saa naturligvis den almindelige nød som først maatte tænkes paa. Men nu skulde det bli fest igjen, likesom det ifjor ogsaa kunde holdes en liten fest for barna. Vi hadde et rikt smykket juletræ, for det har vore venner rundt om i landet sat os istand til at smykke derved at de aar efter aar har sendt os saamange nydelige saker. Døren ind til juletræet blev først aapnet efterat alle lysene var tændt, og under sangen: «Glade jul, hellige jul» toget barna ind og dannet krans om juletræet. Ringen var saa stor at det var bare akkurat saa vi fik plass. Og vi talte sammen om det vidunderlige som er hændt os, det som englene kom herved og sang om jule-natten. Og alle var saa stille og oppmerksomme, for det var jo saa vidunderlig dette at vite at Jesus kommer ind ogsaa i vor stue, og at de deilige englene omgir dem som er glad i Jesus. Da vi saa hade sunget og talt en stund kom beværtningen: cacao og kaker. Av kaker hadde en dame i Narvik som har dampbakeri sendt os en stor kasse. Det var wienerbrød og hvetebrød av alle slags, og vi lot os det smake herlig. Kassen kom akkurat i rette tid endda damen i Narvik ikke vidste om at festen skulde være nu. Det var vel juleenglene som hadde hvasket hende det i øret, tror dere ikke? Saa sang vi igjen, og nogen pene og morsomme smaastykker blev oplæst.

Derefter kom en overraskelse. Vor snille søster Ingeborg som ifjor var her paa Fredly hadde sendt en kasse, og i denne laa en pen liten pakke til hver av hendes tidligere søndagsskolebarn.

Pakkerne indeholdt julegodt og var sendt som julehilsen istedenfor kort, og dere kan skjønne at det var herlig at julehilsenen var spiselig. Derefter kom en stor kurv ind med pakker. Det var julegaverne som blev utdelt. Da spændingen hadde lagt sig litt begynde høstningen av juletræet. Det var virkelig et frugtbart træ at høste, det hadde nogen snille venner sørget for. En efter en fik lov at gaa rundt træet og fylde sin haand av de smaa kurve som var ophængt. Tilsidst maatte ogsaa forældrene og de andre voksne smaa paa; det blev en hel spas. Og saa tilsidst da lysene var nedbrændt overraskedes vi med et fyrverkeri.

Straalende fornøiet sa vi hverandre godnat efterat ha takket Gud for den hyggelige feststund. Men næste dag syntes barna: «Det maatte ha været fest idag ogsaa.»

Vi hadde nu planlagt at komme videre omkring og faa bragt litt hygge og glæde til dem som bor spredt omkring disse fjorde. Men det har nu været uavladelige storme siden før jul; bare en enkelt dag iblandt en liten lette. Av den grund er det helt umulig at foreta baatreiser nu, og vi er nødt til at opsætte vore planer. Det kan vel kanskje endda bli, og som man sier «en god dag kommer aldrig forsent». Ut til gaardene omkring Drag kan vi komme landeveien, men derute herjer i denne tid saa megen sygdom at vi av den grund maa la det være. Vi faar vente og se hvordan Herren lægger det tilrette for os.

Her paa Fredly har vi en liten patient, en 5 aars gut som er tuberkuløs og som ogsaa har mistet sin mama. Jarleif heter han, og han er norsk. Han har feiret julefest oppe paa sit værelse

ret som det er, og først nylig fandt han at nu kunde træet tas ut.

Han var meget svak i julen, men nu er han kviknet til, og nu synger han saa det ljomer i huset om «Tordenskjold og Sterke-Paal»; det er noget han har sat sammen selv. Han har saa meget at fortælle og prate om, og han roper stødt paa «t-an-te Mi-i-na» naar hun bare er ute av syne. «Du skal ikke bry dig om de andre,» forklarte han. Han mener da de andre syke. «Du skal bli her.»

Kanske vil Gud at han skal komme paa benene igjen saa han kan springe omkring naar vaaren kommer.

Lev vel, kjære smaa venner!

Et velsignet nytjaar ønsker jeg eder! La os i det nye aar være flittige til at be til Jesus som er saa glad i os og kan lære os at bli snille og flinke. Han kan bedst hjelpe os i alle ting.

Kjærlig hilsener fra Fredly og Eders

Søster Olivia.

Gavefortegnelse fra Fredly i 1919.

Ved str. Julie 200.00, sjømandsmissionsforeningen «Bølgen» ved frk. Margit Martini Halsen 25.00, telegrafpersonalet paa Lødingen ved frk. N. 15.00. «Solglimt», Bergen 5.00, Vatne kr. ungdomsforening ved Petrine Strand 70.08, «en ubenævnt», Bergen 5.00, Klaastad kvindefor., Tjølling 75.00, pikefor. «Vaarbud», Tjølling 50.00, Kirkefjerdingsens kvindefor., Tjølling 25.00, Løveskogens kvindefor., Tjølling 20.00, Thorsøy kvindefor., Tjølling 15.00, barneforeningen «Vaarfryd», Holmestrand 50.00, barnefor. «Tusindfryd», Fjære, ved frk. Bjørnetro 276.00, Fredlyforeningen Kjøpsvik 30.00, fru Kristine Grefstad, Arendal 10.00, fru Lundegaard jun. 10.00, kvindefor. Fevig i Fjære ved fru Anna Falck, Bukjær 150.00, «ubenævnt» 25.00, Martha Holmgren, Larvik 5.00, Ranan kvindefor. ved fru Sylvan-Johnson 50.00, S. N. 25.00, lensmand Kockaas med

frue 100.00, frk. Maren Andersen, Narvik 10.00, søster Severine Johnsens barnefor., Lund, Kr.sand 50.00, skoledirektør Hagemann, Tromsø 20 00, Fredlyforeningen, Kjøpsvik 10.00, kjøbm. Molland, Grimstad 40.00, fru Dedekam, Arendal, ved str. Julie 100.00, venger i Arendal ved str. Julie 100.00, Dina Solvang, Fredly 25 00, Peder Eide Tysfjord 5.00, Jørgen Steen, Kjøpsvik 10.00, sommergjester i Krødsherred ved fru Sylvan Johnson 30.00, Eskedals og Stølens kv.for., Fjære, ved fru Ida Fjeldly 192.00, fru Anna Beisland, Berge ved Grimstad 60.00, Gjærbrøndens kv.for. ved s. Anna Andersen 160.00, Lappefor., Grimstad, ved frk. Louise Voss 100.00, frk. Anna Larsen, Torvet, Arendal 50.00, en dame ved str. Ingeborg 5.00, str. Julie 25.00, do. 4.00, Terkel Tanle, Fjære, Grimstad 60.00, kv.for. paa Vig ved Grimstad ved frk. Thomine Olsen 500.00, en del smaapiker paa Birketvedt, Fjære, ved frk. Maren Ellingsen 13.70, ubenævnt ved str. Anna Andersen, Grimstad 50.00, N. N. 50.00, Kvindefor., Bodø, ved fru Christine Holst-Johnsen 160.00, Spedalens kvindefor., Fjære 64.50, barneforeningen «Senior», Fjære, Grimstad 150.00, K. M. A., Kr.sand, ved fru Rummelhoff 75.00, M. & J. 100.00, smaapiker paa Birketvedt, Fjære 10.00, anonym i Gr.st. 50.00, doktor Kolflaath 50.00, Berge kvindefor. ved Gr.stad 110.00, Finneforeningen, Aalesund, ved guldsmed Hagen 300.00, bygmester Normann 10.00, K. F. U. K., Bergen, ved frk. Laura Larsen 50.00, kammerherreinde Wedel-Jarlsberg, Tønsberg 100.00, frk. Petra Normann, Tr.hjem 30.00, str. Lise Aarrestad 20.00, Østbyens kvindefor., Tr.hjem, ved frk. Brennholm 50.00, barneforening «Mollandskjær» ved Grimstad 30 00, Karen Aslaksen, Nandenæs ved Grimstad 10.00, Fredsvold kvindefor. ved fru Anna Skramstad, Toten 200.00, indk. paa liste i N. Kjerulfs forretning, Larvik, sendt gjennom frk. Magnhild Christensen 291.50, en damefor. i Kr.sand ved fru C. Olsen 140.00, skolebarn i Drammen ved fru pastor Strand 30.00, Namsos Lappefor. ved fru Elen Solum 50.00. Ved fru Inga Blix, Horten, følgende: Fru Tønnesen 5.00, frk. Valborg Glende 4.00, frk. Agnes Andersen 5.00, frk. Anna Nilsen 3 00, frk. Anna Hansen, 3.00, fru Marie Larsen 5.00, frk. Henriette Matzinger 15.00, fru Inga Blix 20.00 tilsammen kr. 60.00. Frkn. Bassøe, Kristiania 17.00, en forening i Tromsø ved fru ligningschef Sivertsen 114.00, fru Krogh, Svol-

vær 100.00, fru telegrafist Næss, Larvik, 10.00, barn ved Wulfsbergs og Bordoos skole, Drammen ved frk. Olivia Grundt 15.00, frk. Inga Bie, Kr.ania 10.00, indk. paa liste utlagt i diakonissehjemmet, Larvik, ved s. Juliana E. 365.00, tilsammen kr. 5677.78.

«Daggry», Larvik en pakke haandklær, frk. A. D. Bassøe 1 bibel, gartner Fuhr, Grimstad havefrø, Larvik en pakke tøy, kjøbm. Grefstad, Grimstad 5 kokekar og 4 melkefat, f.k. Storjohan, Bergen en pakke gardiner, dameforeningen i Tønsberg opsydd tøy til tuberkulosehjem, Vatne ved Aalesund en kasse tøy sendt ved Tomas Sæter.

Til jul: Dameforeningen i Tønsberg to pakker tøy, 3 damer i Bergen ved frk. Storjohan 2 pakker oparbeidet tøy, K. M. A., Kr.ania en kasse brukt tøy og julegaver, «Daggry», Larvik en kasse og en søk med tøy og julegaver, K. F. U. K., Trondhjem en kasse matvarer og julegodt, K. M. A. i Arendal ved fru Marie Holm to kasser matvarer og tøy, forening i Kr.sand S. ved fru Camilla Olsen en kasse nyt og brukt tøy og matvarer, smaapiker i Namsos ved fru Elen Solum en kasse julegaver, skolebarn i Aalesund ved frk. Thea Devold en pakke julegaver, Finnemissionen, Aalesund, ved guldsmed Hagen en kasse med nyt og brukt tøy, K. F. U. K., Bergen, ved frk. Laura Larsen en pakke tøy.

Med inderlig tak for trofast hjelp og støtte i det forløpne aar ønsker vi vore venner Guds velsignelse i det nye aar.

Fredly pr. Drag i Salten, Tysfjorden ¹²/₂ 20.

Søster Olivia Ugland.

Bladkontingenten for 1920 forhøies til kr. 1.50 og medlemskontingenten til kr. 1.00.

Det gamle bønnekort vil bli benyttet et aar til.

Alle skriftlige meddelelser samt postanvisninger maa sendes til K. M. A.s kontor, Keyzers gate 13, Kristiania.

Utgittav Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania.a